

датъ на веселба въ гората, отишли да викатъ и Снѣжанка.

— Бабо, пусни и Снѣжанка съ насъ!

Изпърво се нещѣло на бабата да я пусне, но като помислила, казала

— Иди се порасходи, мила моя Снѣжанке! — и я пуснала въ гората съ момичетата.

Отишли всички въ гората, и ударили на игри, брали цвѣтя, вили вѣнци, пѣяли пѣсни и тичали весели като птички. Най-подиръ запалили единъ храстъ и казали:

— Хайде да го прѣскачаме!

Наредили се въ редица да скачатъ една по една, а Снѣжанка турнали най-отдиръ.

Почнали да скачатъ. Отведнѣжъ отзадъ имъ зашумѣло нѣщо и единъ жаленъ гласъ извикалъ.

— Ахъ! . .

Обърнали се момичетата уплашени, нѣма нищо. Гледатъ — Снѣжанка я нѣма по между имъ.

— А, трѣбва да се е скрила, тая хитрушка, — казали момичетата и се прѣснали да я търсятъ, но никждѣ не я намѣрили. Викали, свирили, никой се не обадилъ.

— Трѣбва дома да е избѣгала! — помислили другаркитѣ ѝ и се върнали въ село. Но Снѣжанка въ къщи не била и не се върщала.

Търсили я на другия день, търсили я на третия, прѣходили цѣлата гора, прѣгледали дърво по дърво, храстъ по храстъ — не намѣрили ни Снѣжанка, ни слѣда отъ нея. . .

Дълго врѣме тъжили дѣдо и баба за своята ненагледна Снѣжанка.

Кждѣ ли се е изгуби тя? Хищенъ звѣръ ли я въ пещерята си завлѣче, орелъ якъ ли я занесе далече къмъ Синьо море! Не, нито хищенъ звѣръ я отвлѣче, нито якъ орелъ я е отнесе. Но когато Снѣжанка тичаше слѣдъ другаркитѣ си, тя скочи въ огънятъ и отведнѣжъ се стопи на лека пара, сви се на тънко бѣло облаче и литна къмъ синия небесенъ висъ.
